

Text en occità

... I viviá un vièlh, lo darrièr Soriате. S'èra retirat dins un ostalet, simpla cabanòta de pèiras secas, capelada d'una semblaclujada de broga e de falguièra. Se l'èra bastit aquel ostalet a l'aurièra del bòsc, a l'endreit qu'i rajava tot l'an una font de l'aiga linda, freda. Un baucet l'abrigava del ventpluèg. Un paredon enclausiá l'ostal e un ortet. Demorava solet. Parlava al vent, als aibres e a las estelas ; o parlava pas pus. De tot biais qual podiá comprendre son dire? Èra lo darrièr de sa raça. A doás setmanas, benlèumai, de camin dels autres òmes, vesiá pas degun. Sabiá qu'ambe el se moririá lo pòble Soriате. Ambe aquò èra aürós. La solesa li pesava pas, ric qu'èra de son pes d'umanitat e de sos remembres. Disiá per el tot sol las legendas que li contèt lo pepin del temps qu'èra mainatge. N'aviá vistas passar lunas e lunas dempuèi, de las nòvas e de las vièlhas...

Fragment de *La nòva del papagai*

de FELIP CARBONA